

Zradná stoka (#8)

Príspevok pridal elwe
Pondelok, 02 júl 2007

(z Krissovho denníka)

Nočný pokus o vraždu a temná postava zachovali vo mne veľký pocit úzkosti. Ten však čoskoro vystriedala snaha vypátrať akúkoľvek informáciu, ktorá by nás mohla viesť na stopu zabijakov. Podobné pocity zrejme prežívali aj ostatní členovia družiny, a tak sme sa rozhodli konať. Zjaec navrhol ihneď vyraziť do ulíc a zistiť od svojich informátorov čo sa dá. Mňa to zas ťahalo do prístavu plného chamrade, zlodejčiekov, šmelinárov a jednotlivcov všetkého druhu, no raja informácií pre nás teraz tak potrebných.

Ulice boli ako každú sobotu plné ľudí tlačiacich sa v davoch smerujúcich na trhoviská, žobrákov, kupcov i mešťanov, ktorí mŕtvali a nakupovali. Krakonoš navrhol obísť davy a bočnými uličkami sa dostať na hlavnú tepnu smerujúcu k prístavu. Mŕtvali sme uličku plnú štítov neznámych gíld, ale za to známejších nevestincov, keď Zjaec nečakane ustrnul na mieste so zrakom upretým na tmavú bránu do veľkého dvora. Nikto nevedel čo sa deje a kým sme sa stihli spýtať, začal nám Zjaec vzrušene vysvetľovať: „Divný chlap v čiernej kapucni a plášti, čo stál v bráne na mňa mieril kušou a netváril sa zrovna priateľsky. Skôr ako však stihol niečo spraviť, prešla popri ňom dvojica, ktorá zrejme hľadala...ehm...nejaké pekné miesto na...a zamierili práve do toho dvora. Chlapík schoval kušu a rozbehol sa smerom do tamtej uličky, ukázal Zjaec.“ „Tak načo čakáme!“, zvolali Isa i Gogo takmer súčasne. „Za ním!!!“ Rozbehol som sa za Isom, ktorý vyštartoval ako blesk a začala sa divoká naháňka uličkami Suzailu..

Keď som si potom neskôr rátal šrámy a modriny spôsobené naháňkou v neznámom prostredí, spomenul som si ako mi bolo v tých pohraničných lesoch sakra dobre.. Ten neznámy tajomný však poznal tmavé uličky viac než dobre a po niekoľkých minútach prenasledovaní sme sa ocitli v slepej uličke, lepšie povedané v zapadnutom dvore bohvie kde v Suzaile. Z prostredia dvora na nás nečakane náš neznámy, ale pootvorený kanál či vchod do šachty. Padlo rýchle rozhodnutie a Gogo s Isom sa už sunuli po lane a neskôr i starom zhrdzavenom rebríku dole do tmy. Keď sme s Krakonošom doskočili na zem, lepšie povedané do vody, ozval sa nad nami škripot a silný dunivý zvuk. Poklop sa uzavrel a zahalila nás tma. Boli sme v pasci. Inu, niet nad to mať v družine čarodeja – Krakonoš zamumlal zaklínadlo a rázom nás obklopilo svetlo. „Hmm, zahundral Gogo, toto sa mi nepáči“ a Zjaec súhlasne prikyvoval. „Pojme to tu preskúmať“, poznamenal som a vykročil som pozdĺž tečúceho odpadu. O chvíľu sme boli na rázcestí, no cestou sme si všimli veľký počet pavučinových chuchvalcov po stenách. Hornú cestu znepriechodžovala silná pavučina, a tak zvyknutý z predierania sa hustými lesmi som začal presekávať cestu. Neskôr mi dali všetci za pravdu, že to nebol ten najšťastnejší nápad. Gogo potom často spomínal slová ako „magor“, „chytrák“, „to len elfa mohlo napadnúť“ a podobne. Ktovie čo tým myslel.. Ako som sa posledný krát rozhľadel preč hrubý kus pavučiny, začítil som prenikavý zápach a z vlhkej pukliny zo steny na mňa skočilo ozrutné a ohavné monštrum pripomínajúce obrieho pavúka. „A kurvaa“, preletelo mi hlavou. Ďalej sa všetko odohrávalo veľmi rýchlo. Obluda na nás zaútočila a netvárila sa, že by sa dala ukecať. Hrýzla, pľula nejaké lepkavé svinstvo a dokonca to vyzeralo, že sa zamotáme do jej odpornej pavučiny. Gogo i Isa neváhali a zasadzovali jej údery mečom i sekerou, Zjaec do nej páliť z kuše. Čak som do nej o život a aj som to pekne schyťal. Keď už to vyzeralo, že skončíme na jedálenskom stole pani Obludovej, podarilo sa mi nájsť menej chránené miesto ohavy a oboma mečmi som jej začal do jej obrieho chlpateho tela. Vystrekla na mňa odporná žltá tekutina, potvora zasyčala a zosunula sa mätva k zemi. „Fujtaxl, to je hnus“, poznamenal Zjaec. Vzhľadom na to, že som bol celý od pozostatkov pavúka aj som mu dal za pravdu.

Rýchlo sme opustili zapáchajúce miesto a pustili sa do hľadania cesty von. Chvíľu sme sa nevedeli dohodnúť na smere, ktorým sa vydáme, no nakoniec Gogo zavelil a vyrazili sme sa brodiť západnou cestou stoky. Prešli sme niekoľkými vodou zaliatými tunelmi, keď sa mi naraz Gogo stratil z očí a počul som len hlasné žbŕknutie vody. Gogo zrejme zapadol do vodnej prepadliny, možno dávnej pasce a metal sa so zbraňami vo vode. Krakonoš s Isom mu pomohli z vody. „Mizerná stoka“, zahundral premočený Gogo. „Dúfam, že sme čoskoro von“. Ani netušil ako sa mýli. Po niekoľkých zákrutách sme natrafili na suchšie miesto, kde bolo už z diaľky vidieť starú zhrdzavenú mrežu predeľujúcu vchod do nenápadnej chodby vŕavo od nás. Vyzeralo to nádejne a rozhodli sme sa to preskúmať. Prekvapujúco sa nám nikomu nepodarilo mrežu nadvihnúť, až sa do toho „oprel“ náš malý zlodej a jedným trhnutím ju vytiahol. „Tak to je husté“, s údivom pozrel Isa na Zjaeca. „Ty snáď tajne trénuješ“. „Pojme dnu!“, prerušil ich Gogo. Pripravili sme si zbrane a pomaly vošli do chodby. Šiel som hneď za Gogom, lebo chodba bola úzka a viacerí sme sa nezmestili. V tej chvíli ma prekolil divný pocit nebezpečenstva, no bolo neskoro.

Z tmavého tunela z bočnej steny na nás vyskočil obrovský netvor – jašter. Príšera nás prekvapila a zaútočila na Goga pazúrmí i ostrými zubami naraz. Gogo zaryl po zásahu a ja som prvýkrát videl jeho šialený bojový tanec berserka. „Aaaaargh“, bojová sekera svišla vzduchom a Gogo ťahal jaštera ako zmyslov zbavený. Vyzeralo to, že ostatní nebudú môcť pomôcť, keď tu zrazu Zjaec predviedol jeden z jeho akrobatických kúskov a ani som nevedel ako, ale už bol pred jašterom a bodal ho svojím krátkym mečikom. Jeho útok podráždil obludu, ktorá sa rozhodla odstrániť malého bojovníka z cesty. Jašter sa zahnal pazúrmí a Zjaeca odhodilo dozadu. Bol skrvavený a nehýbal sa. Mysleli sme, že sme prišli o nášho zloдея a vošiel do nás strašný hnev. Krakonoš zložil dlane do tajomného gesta a z jeho rúk vyšľahol modrý záblesk, ktorý skončil v tele príšery. Jašter vydal prenikavý zvuk a my sme vedeli, že teraz, alebo nikdy. Isa strľal jeden šíp za druhým a my Gogom sme ťali príšeru. Rozbesnený polo ork sa posledný krát zahnal obrovskou sekerou a jašter padol do vody pod ním. „Uff“, vydýchli sme si snáď všetci a vrhli sme sa k Zjaecovi. Isa ako správny hraničiar hneď zistil čo je treba a malého zloдея začal kriesiť. Krakonoš mu dal napiť liečivých lektvarov a zanedlho bol Zjaec z najhoršieho vonku.

Rýchlo sme prehľadali jašterovu skrýšu a opustili sme miesto. Už sme boli dnu vyše 2 hodín a potrebovali sme nájsť cestu von. V poradí ja, Gogo, Isa, Zjaec a Krakonoš sme postupovali chodbami stoky a hľadali cestu von z bludiska. O malú chvíľu sa mi zazdalo, že vidím pred sebou svetlo, tak som pridal do kroku. Avšak aj napriek svetlo prúdiaceho z Krakonošovej ěarovnej palice som si niě nevšimol a narazil som do takmer neviditeľnej hmoty priehľadného slizu a odrazilo ma naspäť. Rôsolová príšera. To nám ešte chýbalo. Zahnal som sa oboma zbraňami a sekol do obrovskej slizkej masy. Keď si s odstupom ěasu spomínam na tento boj, škripem zubami a nadávam ako najhorší pohan. Lesklé ěepele zbraní prešli hmotou ako maslo, no o sekundu som držal v rukách len rúčky svojich milovaných zbraní. „Rvaaaaa ma“, zahrešil som v duchu. Tá beštia mi zožrala obe zbrane. Doslova a do písmena. Medzitým sa na príšeru vrhli Isa s Gogom a začali ju kopať a mlátiť, keďže nechceli prísť obaja o zbrane. Vtom zakričal Krakonoš: „Ustúpte!“ Hneď ako sme sa stihli rozostúpiť, prehrmelo zaklínadlo a ohnivá guľa sa rozpleštila na slize. O to väčšie bolo naše prekvapenie keď to s rôsolom niě nespravilo. „Niektó zrejme chýbal na hodinách ohnivých zaklínadiel“, pomyslel som si, keď bolo jasné, že sliz je odolný voči kúzlu. Medzitým si Isa so Zjaecom obehli príšeru odzadu z druhej chodby a útočili na ňu lukmi a šípmi. Našťastie rôsol nebol príliš rýchly ani nebezpečný a niekde striel ho roztrhlo na kusy. Po boji som rozdýchaval stratu oboch zbraní a hlavne môjho majstrovského meča. Isa mi doěasne požiľal svoj a on si nechal luk.

Premoěení a otrávení dlhým pobytom v kanáloch sme po niekoľkých minútach zbadali prechod do hlavného kanála a pustili sme sa v nádeji severným tunelom. Netrvalo dlho a naše pochmúrne tváre sa rozžiarili nádejou. Nad nami niekoľko metrov svietil otvor von zo stoky! Unavení sme sa vyšplhali hore po torze železného rebríka a vyšli na denné svetlo, už zmrákajúceho sa Suzailu. Zabahnení a zniěení sme sa vrátili do hostinca.